

det, dersom man troede, at det lettede Lovens Gennemførelse. Ja, jeg tilstaar, jeg tør ikke sige noget om, hvorvidt det vilde lette Loven, thi det politiske Moment har jeg ikke taget Hensyn til, jeg har kun tænkt mig, at det vilde være ønskeligt til de københavnske Skatteborgeres Beroligelse at kunne faa den Grænse ind, thi den ubegrænsede Udgang til at udstrive Stat, som Forslaget hjemler, kan jeg ikke være med til; men i øvrigt tilstaar jeg, at jeg ikke har hørt Indvendinger fra nogen Side af Tinget mod min Ændring. Men da den højtærede Minister saa bestemt har modsat sig mit Ændringsforslag Nr. 2, og paa saa haard en Maade kritiseret det, er det en Selvfølge, at jeg, da jeg ikke vil lægge Lovforslagets Fremme Hindringer i Vejen, tager det tilbage, medens jeg derimod anbefaler det høje Ting at vedtage Ændringsforslaget Nr. 1.

Formanden: Ændringsforslaget Nr. 2 er saaledes taget tilbage. Det paahviler mig at spørge, om det optages af nogen. (Det. Hansen: Jeg tillader mig at optage det). Det er da optaget.

Det. Hansen: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Det. Hansen: Det ærede 2det Medlem fra København (Magen) misforstod mig. Jeg har ikke i mindste Maade villet bebrejde ham, at han har søgt Oplysninger; for naar man ikke faar Oplysninger, navnlig gennem Udvalg, kan det være meget rigtigt, at hvert enkelt Medlem søger at staffe sig Oplysninger. Men naar Sagen ligger saadan for, at man siger: Trods det, at Magistraten tidligere har udtalt det modsatte, maa I vedtage denne Lov som en Øjebliksløvs, som det ærede Medlem sagde, fordi der er Fare paa Færde, der er Trang til den, ja, saa siger jeg: Det mindste, vi kunne forlange, er dog, at vi faa Oplysninger, der dokumentere, at det Motiv, der skulde bevæge os til at vedtage denne Lov, ogsaa virkelig er til Stede, og jeg forstaar ikke ret, hvorledes den sidste ærede Taler kunde mene, at det var et Indgreb i det kommunale Selvstyre, fordi vi, naar det forlanges af os, at vi skulle være med til at forandre en bestaaende Lov, en Lov, som har bestaaet siden 1861, og som man har været fornøjet med, da forlange Dokumentation af de Grunde, som skulle motivere en saadan Forandring. Det ærede Medlem pointerede meget stærkt, at det skulde

være Alderdomsunderstøttelsen, der skulde bevæge os til at gaa ind paa denne Øjebliksløvs og Undtagelseslov, og han udtalte, at enhver, der havde været med til at stemme for denne Alderdomsunderstøttelseslov, havde en moralsk Forpligtelse til ogsaa at stemme for denne Lov. Jeg antager ikke, at denne Udtalelse over nogen Virkning paa nogen i denne Sal, da det jo er fuldstændig opløst, at hele dette Alderdomsunderstøttelsesspørgsmaal for Københavns Vedkommende drejer sig maaste om en Merudgift af 200,000 Kr., efter hvad der foreligger. Det er ført op i Budgettet til 400,000 Kr., der ventes jo en betydelig Del deraf, maaste Halvdelen, dækket af Staten, og en hel Del af Udgifterne til Fattigvæsenet vil gaa over paa Alderdomsunderstøttelsen, saaledes at i Virkeligheden repræsenterer det en Merudgift af maaste 200,000 Kr. 200,000 Kr. paa et Budget af 10 Milioner — og saa skal man fremhæve det som Motiv til en saadan Undtagelses- og Øjebliksløvs som denne! Nej, lad os faa paavist, at der er andre løbende Udgifter, som ere fornødne, og som ikke kunne dækkes, men blot en Bagatel for København af ca. 200,000 Kr. er ikke tilstrækkeligt Motiv til at forandre Loven.

Jeg tillod mig at optage det Ændringsforslag, som det ærede Medlem lod falde, nemlig anden Del af hans Ændringsforslag: „Denne Lov gælder i fem Aar efter dens Ikrafttræden“, fordi jeg oprigtigt talt synes, at det var den bedste Del af hans Ændringsforslag, og fordi jeg synes, at naar noget er en Øjebliksløvs, er fem Aar en ganske god Tid til at repræsentere dette Øjeblik. Jeg beklager, at det ærede Medlem lod det falde, og at den højtærede Minister udtalte sig saa „haardt“ imod det, som det ærede Medlem sagde. Det, at Ministeren udtaler sig bestemt mod det, er ikke for mig altid Grund til at lade et Forslag, jeg har stillet efter moden Overvejelse, falde. Det ærede Medlem mener jo, at naar en Minister udtaler sig imod et Forslag, er der intet andet tilbage end at lade det falde. Falde gør det vel nok; jeg optager det imidlertid saa længe, det kan jo endnu staa paa egne Ben. Men for øvrigt vil jeg dog sige her ved anden Behandling, at selv om dette andet af mig optagne Forslag ogsaa skulde falde, vil jeg dog stemme for den første Del af Forslaget. Der er der dog sat en Grænse.

Maa jeg blot endnu gøre den Bemærkning, at det ærede Medlem og de ærede Medlemmer overhovedet da ikke maa tro, at der ved dette Ændringsforslag kommer en absolut Grænse for Københavns Indkomstskat. Det gør der ikke. Der er nemlig det mærke-